

רע"פ 1308/24 - אייל כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1308/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אייל כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, י' צלקובניק ו-מ' קרשן) בעפ"ת 7192-09-23 ועפ"ת 7767-09-23, שניתן ביום 15.01.2024

בשם המבקש: עו"ד דוד קולקר

החלטה

הבקשה שלפניי הוגשה ביום 13.02.2024, והיא נסובה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, י' צלקובניק ו-מ' קרשן) בעפ"ת 7192-09-23 ועפ"ת 7767-09-23, שניתן ביום 15.01.2024. בגדרו של פסק הדין התקבל ערעור המדינה על קולת העונש ונדחה ערעור המבקש על חומרת העונש (ביחס לגובה הפיצוי שנפסק לחובתו), כך שחלף 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות שגזר בית המשפט לתעבורה מרכז (כבוד השופטת הבכירה א' וישקין) בגמ"ר 13256-11-18 מיום 13.7.2023, הוטל על המבקש עונש מאסר בן 12 חודשים מאחורי סורג ובריח, תוך ששאר רכיבי גזר-הדין נותרו על כנם.

העובדות והשתלשלות העניינים פורטו על-ידי בית המשפט המחוזי באופן ממצה, ובמסגרת הבקשה שלפניי לא ראיתי טעם לחזור על הדברים מבראשית. די אם אציין כי לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה המבקש, הוא נסע עם רכבו במהירות גבוהה מהמותר, באזור בו היו שלטים שהזהירו על ביצוע עבודות בכביש. אגב נסיעתו כאמור, המבקש התקדם לעבר טור כלי הרכב שעמד בהמשך הנתבי, ובשלב מסוים סטה לנתיב הנגדי תוך כדי חציית קו ההפרדה הרצוף, עבר חלק מכלי הרכב שעמדו בטור והתנגש חזיתית ברכב שהגיע מנגד, ודחף אותו לאחור. הרכב שנפגע נדחף לאחור בעוצמה, והתנגש בחזית רכב שנסע מאחוריו והתהפך על רכב אחר שעמד בטור. כתוצאה מכך התקדם הרכב האחרון קדימה ופגע בדלת הקדמית הימנית של הרכב שעמד לפניו בטור. כתוצאה מהתאונה הנ"ל

נהרגה המנוחה, הגב' אלבכרי ז"ל. כמו כן נחבלו עוד חמישה מהמעורבים הנוספים, חלקם באורח קשה. בכתב האישום צוין כי המבקש נהג במהירות מעל המותר; לא הבחין ולא פעל בהתאם לשילוט מצד ימין שהתריע על עבודות בכביש; סטה מנתיב נסיעתו אל עבר הנתיב הנגדי תוך שחצה קו הפרדה רצוף; לא בלם במועד על מנת למנוע את התאונה; וכי הוא לא נהג כפי שנהג מן הישוב היה נהוג בנסיבות העניין. כאמור לעיל, המבקש הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, וזאת לאחר שנשמעה מרבית פרשת התביעה. במסגרת הסדר הטיעון שהוצג לבית המשפט לתעבורה הגבילה עצמה המדינה לטעון לעונש ראוי של 14 חודשי מאסר בפועל. מעבר לכך טענו הצדדים לעונש באורח חופשי.

התערבותו של בית המשפט המחוזי בגזר הדין נבעה, בעיקרו של דבר, מכך שבית המשפט לתעבורה הסתמך על נסיבות, טענות וראיות שהוצגו במהלך הליך ההוכחות שהתקיים עובר להודאתו של המבקש, על אף שלא ניתן היה להסתמך עליהן נוכח עובדות כתב אישום מתוקן ותנאיו. זאת נעשה, תוך שבית המשפט המחוזי מפנה לפסיקת בית משפט זה ולהוראות הדין בנדון, ולמקרה דומה של אותו מותב בבית המשפט לתעבורה, שגם בו מצא בית המשפט המחוזי להתערב מאותו הטעם. אחר דברים אלה, ועל יסוד העובדות שבכתב האישום המתוקן בלבד, נדרש בית המשפט המחוזי לקביעת מידת רשלנותו של המבקש, וקבע כדברים הללו: "עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מעלה כי מידת הרשלנות שהפגין [המבקש] בעת נהיגתו ביום האירוע הייתה גבוהה, ולא בינונית כפי שקבע בית המשפט [לתעבורה]". בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי דומה שבית המשפט לתעבורה הקל עם המבקש, והתחשב בנסיבותיו האישיות יתר על המידה בניגוד לפסיקה במקרים כגון דא. בנתון לכל האמור, ובכפוף לכלל לפיו ערכאת הערעור לא ממצה את הדין - נקבע כי המבקש ירצה עונש מאסר בן 12 חודשים מאחורי סורג ובריה, חלף 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

מכאן הבקשה שלפניי, שאוחזת כשלושים עמודי טיעון. בפתח הבקשה צוין, כי היא מניחה בפני בית המשפט "סוגיה משפטית חשובה מאין כמותה, כשהערכאות דלמטה כושלים [כך במקור - ח' כ'] באופן די שגרתי בציות להוראות תיקון 113 [...] ובמרכז עומדת שאלה הדרך שבה יש לאמוד את האשם שהוא יסוד חשוב ומרכזי בקביעת מתחם העונש ההולם". ברם, חרף היקפה וחרף האמור לעיל, הטענות שהועלו בגדרה של הבקשה הן טענות ערעוריות באופן מובהק. הלכה למעשה, הבקשה רוויה בטענות כלפי שורה ארוכה של גורמים, שלשיטת המבקש האחריות לקרות התאונה רובצת בראש ובראשונה לפתחם; וכן בטענות קשות, ובלתי מבוססות, ביחס לאופן ניהול ההליך בבית המשפט המחוזי.

לאחר עיון מעמיק, לא מצאתי הצדקה למתן רשות ערעור בגלגול שלישי במקרה דנן. כידוע, ההלכה הפסוקה היא כי רשות לערער בגלגול שלישי שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 643/24 חודוס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.01.2024)). הבקשה שלפניי לא באה בקהל אותם מקרים חריגים. כך, ועל אף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתה פן עקרוני, הבקשה נטועה כולה בדלת אמות עניינו הפרטני, ואין בנמצא כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן, מצאתי, כי גם אין כל חשש לעיוות דין או אי צדק חמור, שבעטיים נכון להעניק רשות לערער במקרה זה.

סוף דבר: הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצידה. המבקש יתייצב לריצוי עונשו כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מושא הבקשה.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשפ"ד (15.2.2024).

שׁוֹפֵט